

СЕКЦІЯ XIII. СОЦІАЛЬНІ КОМУНІКАЦІЇ ТА КУЛЬТУРОЛОГІЯ

[DOI 10.36074/10.04.2020.v2.17](https://doi.org/10.36074/10.04.2020.v2.17)

ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ МЕХАНІЗМІВ МЕНЕДЖМЕНТУ В УПРАВЛІННЯ АКАДЕМІЧНИМ МУЗИЧНИМ МИСТЕЦТВОМ

Обух Людмила Василівна

кандидат мистецтвознавства, докторант, старший викладач кафедри
методики музичного виховання та диригування
*Навчально-науковий інститут мистецтв Державного вищого навчального
закладу імені Василя Стефаника, Україна*

В сучасному світі економічного підходу щодо впровадження культурних практик (за О. Копієвською) вивчення та розуміння моделі менеджменту академічної музики потребує абсолютно нових методів та прийомів як певних механізмів.

Базовими при становленні менеджменту як практичної діяльності в управлінське середовище академічної музики доцільно вважати запропоновані сучасним британським економістом М. Армстронгом [1] **методи і прийоми управління**, що сприяють продуктивності й ефективності загалом та належать до професійних навиків, процедур і видів діяльності менеджера. Усі методи і прийоми менеджменту він поділяє на **систематичні** та **аналітичні** та виявляє їх кількісні й об'єктивні характеристики як ознаки якості в процесі прийняття певних рішень [1, с. 21–23]. Запропоновані ним методи та прийоми логічні для використання у різних галузях, зокрема менеджменту культури. Так, у процесі керівництва музично-академічною сферою не обійтись без: *корпоративного чи організаційного планування, контролю, розподілу усіх наявних ресурсів, розвитку цих ресурсів, оперативного дослідження, підвищення ефективності та продуктивності культурної діяльності* [1, с. 31].

Науковець та спеціаліст у галузі музичного менеджменту М. Воротной [2] теж визначає методи управління як сукупність способів і прийомів цілеспрямованої адміністративної дії та як своєрідний інструментарій у менеджменті музичного мистецтва. Він пропонує поділити їх на **методи прямого та непрямого** (формального та неформального) **впливу**. При використанні перших очікується безпосередній результат, інші – спрямовані на створення умов для досягнення найефективнішого результату в роботі. Окрім того, М. Воротной класифікує методи управління на основі специфіки відносин при співробітництві: *організаційні* (в тому числі адміністративні), *економічні* та *соціально-психологічні*. До організаційних він зараховує: регламентування, нормування, інструктаж, розпорядчі методи та методи дисциплінарної дії. Економічні методи дозволяють підсилити внутрішню мотивацію та проявляти

творчу ініціативу. Саме форми госпрозрахункової діяльності (різноманітні платні послуги, система матеріального заохочення), на думку науковця, визначають роль керівника колективу як менеджера. Специфіка третьої групи методів – соціально-психологічних – полягає у використанні в процесі управління неформальних факторів, інтересів особистості, групи та колективу загалом (підбір кадрів, клімат-контроль, формування корпоративної етики) для створення «фірмового» стилю управління та особливого іміджу організації [2, с. 60–63].

Розробниця арт-менеджменту Т. Сумінова [3] під методами управління пропонує розуміти сукупність принципів, засобів та форм організації діяльності у сфері мистецтва (артосфера/арт-індустрія/арт-бізнес) для покращення ефективності його реалізації при зменшенні витрат та збільшенні прибутку. Методи управління вона групує як *соціально-психологічні, організаційно-розпорядчі, економічні, підприємницькі, нормативно-правові та політичні* [3, с. 32]. Чіткої класифікації чи характеристики методів у своїй монографії Т. Сумінова, на відміну від М. Армстронга та М. Воротного, не дає, проте виділяє ряд необхідних навиків (організаційних, наукових чи аналітико-синтетичних, комунікативних, творчо-креативно-інноваційних, інтерактивних та кількісних), що, безумовно, свідчить про **міждисциплінарний підхід**. Спричинити такі вміння покликано володіння психологічними **технологіями управління** (наприклад, пропонує Т. Сумінова *технологія нейролінгвістичного програмування*) як ефективними інструментами комунікаційного менеджменту, серед методів якого – візуалізація, кінестетика, аудіювання [3, с. 142]. Детальний розгляд нею *технології фандрейзенгу* як бізнес-інструменту із серії економічних методів має відбуватися в контексті формування механізмів реалізації державної культурної політики у сфері культури і мистецтва [3, с. 151–163]. Такий підхід наштовхує на думку, щодо перехрещення раніше визначених Т. Суміновою двох груп методів управління – економічних та політичних – як підтвердження її тези про розмивання кордонів між сферами бізнесу та культури [3, с. 160]. Звідси, фандрейзинг (розвиток фондів, збір коштів) пропонується розуміти одночасно як бізнесінструмент і як технологія ефективної культурної політики держави.

Підсумовуючи зазначимо, що підвищенню соціокультурних стандартів сприяє один із різновидів соціокультурної діяльності – менеджмент, з усім арсеналом його методів, прийомів (систематичні та аналітичні – корпоративного чи організаційного планування, контролю, розподілу ресурсів, розвитку ресурсів, оперативного дослідження, підвищення ефективності й продуктивності культурної діяльності; прямого та непрямого впливу – організаційні, економічні, соціально-психологічні; інші міждисциплінарні – розпорядчі, підприємницькі, нормативно-правові, політичні) та деяких технологій (нейролінгвістичне програмування, фандрейзинг). Методи, прийоми й технології менеджменту – це ті інструменти, при допомозі яких можна не лише підвищити, а й укріпити культуру управління. З огляду на це,

стає чітко зрозуміла необхідність використання механізмів менеджменту в управлінні академічним музичним мистецтвом.

Список використаних джерел:

1. Армстронг, М. (2006). *Менеджмент: методы и приемы*: пер. с 3-го англ. изд. О. О. Чистякова. Киев: Знання-Прес.
2. Воронной, М. В. (2013). *Менеджмент музыкального искусства*: учеб. пособие. Санкт-Петербург: Издательство «Лань»; Издательство «ПЛАНЕТА МУЗЫКИ».
3. Суминова, Т. Н. (2017). *Арт-менеджмент: реализация государственной политики в сфере культуры и искусства*: Монография. Москва: Академический проект.

ТЕХНОГЕННЫЙ МИР: НЕОБХОДИМОСТЬ АДАПТАЦИИ

Ковальчук Наталья Александровна

аспирант

Харьковская государственная академия культуры, Украина

*XXI век: «Помрачение разума», Становление технического «Сверхинтеллекта», который, ради самообмана, выдают за человеческий. Трансгуманизм и ложь о бессмертии. А реально: «Да здравствует Большой брат»! Планета компьютера.
В.А. Кутырёв «Унесённые прогрессом»*

Современная жизнь человека протекает в техногенной, искусственной среде повседневности, к которой не было времени подготовиться. Радикальные изменения технологий происходят непрерывно и то, что еще вчера казалось фантастикой, сегодня уже является реальным проектом, а завтра становится естественным, распространенным и обыденным явлением, без которого современный человек не представляет своей жизни. Так было с компьютерами, Интернетом, смартфонами, и то же самое, произойдет со многими технологиями.

Но здесь важно отметить, то, что, человек, который не успел за технологиями, выпадает из жизни и шансы на успешную реализацию себя значительно снижаются. Здесь и возникают серьёзные трещины мировоззрения, пересматриваются ценности, возникает экзистенциальный кризис.

Скорость технологических изменений, которые диктуют новые поведенческие правила, намного выше, нежели способность адаптации человека к ним. И чем старше человек, тем сильнее разрыв между новой технологией и способностью её понять и внедрить в свою жизнь. И, если, новое поколение (которое в поколенческой теории У. Штрауса и Н. Хау называется поколением “Z”, они же – цифровые аборигены у Макса Пренски) в большей степени адаптивно к изменениям техногенного характера, то у старшего поколения возникают трудности не только с адаптацией, но и